

Parlar sense saber. Pensar que se'n sap sense llegir. No entendre el que es llegeix i, essent possible, estar callat! Sovint, aquesta concatenació és signe del nostre temps, des de polítics, analistes o tertulians de carnet. Seqüència, a continuació, algunes asseveracions per argumentar l'afirmació inicial.

“Una societat és pròspera si ho són els seus treballadors, que són la població més nombrosa. Un salari mitjà alt s'ha de considerar la prova de prosperitat d'una societat que es pot permetre pagar bé a tots aquells que ocupa; no hi ha millor riquesa pública que aquesta”. “La desigualtat que importa és la que pot tenir a veure amb la felicitat i el benestar, i la riquesa no la garanteix mai (...)”. “Salariis alts per als treballadors i tipus d'interès baixos són trets desitjables per a l'economia d'una societat que vulgui avançar econòmicament i mantenir una justícia raonable. Tipus d'interès baixos dificulten que la gent visqui de rendes sense treballar, motiu pel qual la plenitud d'un país passa pel fet que

TRIBUNA

Guillem López i Casasnovas
Barcelona

Els liberals 'fake'

cada branca de l'economia inverteixi la màxima quantitat de capital productiu possible a tipus baixos. Els interessos alts són propis de societats estancades”.

“Es estrany que es reuneixin persones del mateix negoci sense que la conversa acabi conspirant contra l'interès comú, confabulant-se per una pujada de preus dels seus productes (...). Per això, el capital és amorf i es mou amb facilitat, de manera que força a l'alça rendiments equipa-

rables, mentre que els treballadors han de desenvolupar tasques molt diferents en esforç i en condicions a vegades nocives i perilloses. L'heterogeneïtat de les retribucions els dificulta compartir la idea de classe o categoria. Una societat benestant és la que facilita l'*adquisitivitat* a la majoria de la seva gent: que els treballadors es puguin permetre adquirir tot el que és útil i necessari per viure”. La prosperitat d'un Estat s'ha d'identificar, doncs, amb el benestar de la seva classe més nombrosa. “No hauria de ser la pobresa i la indigència el que obligui la gent a treballar. Una vida decorosa, i no l'estricta supervivència, hauria de regir els salaris dels treballadors. Els interessos d'aquests s'han de poder alinear, per l'interès públic, amb els dels productors que posseeixen i conreen la terra per als aliments i béns naturals que han de millorar el progrés social”.

Podria seguir. Però la sorpresa, espero, per al lector és que això, si fa no fa, són textos del pare fundador de l'economia: Adam Smith (1723-1793), recollits a les seves obres monumentals: *Els sentiments*

morals i *La riquesa de les nacions*, dues de les més grans aportacions a la disciplina. El pare del liberalisme, del qual es recorda, només, allò de “la mà invisible dels mercats”, que l'economia es mou només pels interessos individuals, allò de l'Estat d'intervenció mínima... Tota una literatura que s'ha llegit (si s'ha fet) a convenièn-

Els doctrinaris del liberalisme modern ignoren la part que no els convé

cia, de la qual els doctrinaris del liberalisme modern han ignorat la part que no els ha convingut, i que ara el llibre de Branco Milanović *Miradas sobre la desigualdad*, que s'acaba de publicar en castellà a Taurus, posa negre sobre blanc, per a vergonya dels que parlen de liberalisme sense conèixer els liberals de veritat.